

ΑΠΟΡΩ με την έκπληξη ορισμένων για το γεγονός ότι δύο κείμενα του *Ηλία Βενέζη* απαλείφθηκαν από το Αναγνωστικό της Δ' Δημοτικού. Τι περίμεναν, δηλαδή; Οτι θα κυβερνάει

η ΝΔ και όλα θα ισχύουν όπως πρώτα; Οτι θα αλλάξει κυβέρνηση ο τόπος αλλά δεν θα αλλάξει προσανατολισμός; Οτι η επιλογή κυβέρνησης δεν συνιστά και επιλογή Αναγνωστικού για την Δ' Δημοτικού;

Αν περίμεναν κάτι τέτοιο είναι πολύ αφελείς. Εκτός και αν είναι θύματα της προπαγάνδας διαφόρων επιτηδείων ότι μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς, μεταξύ ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, μεταξύ Καραμανλή και Παπανδρέου δεν υπάρχουν διαφορές. Οτι όλοι είναι ίδιοι, όλοι πρεσβεύουν τα ίδια και ότι όλα θα μείνουν ίδια, είτε εκλεγεί ο ένας είτε ο άλλος. Και *Βενέζη*ς και *Καραμανλή*ς. Αμ δε!

Αυτού του τύπου η προπαγάνδα εκπορεύθηκε από μια ορισμένη Δεξιά που δεν τολμάει να ομολογήσει ότι είναι Δεξιά. Αλλά, δυστυχώς, και από μια ορισμένη Αριστερά που είναι ανίκανη να δει πέρα από τη μύτη της και νομίζει ότι Αριστερά είναι μόνο η αφεντομουτσουνάρα της. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι η πολιτική έχει πεθάνει, ότι δεν υπάρχουν θεμελιώδεις διαφορές, ότι δεν συγκρούονται αντίθετες οπτικές γωνίες, απόψεις ή αντιλήψεις. Οτι η πολιτική είναι απλώς μια πασαρέλα «καλών» και «κακών», «φθαρμένων» και «αφθαρτών», «εντίμων» και «ανέντιμων».

Το φαινόμενο βεβαίως δεν είναι μόνον ελληνικό. Πριν από μερικές εβδομάδες ο *Μπλ Κλίντον* μιλούσε με νοσταλγία σε μια συνέντευξή του για την εποχή που οι άνθρωποι συγκρούονταν για το ποιος έχει δίκιο και όχι για το ποιος είναι καλύτερος άνθρωπος. Αυτή η εποχή φαίνεται ότι αποτελεί παρελθόν. Ακόμη περισσότερο που αυτή η αποπολιτικοποίηση της πολιτικής είναι ένα κατ' εξοχήν συντηρητικό μοντέλο: μετακινεί το επίκεντρο της αντιπαράθεσης από τις απόψεις στις συμπεριφορές, από τις ιδέες στην ηθική, από τη δράση στο ήθος. Η πολιτική γίνεται κάτι σαν σχολείο καλών τρόπων για μικρές σεμνότυφες κυρίες, και μάλιστα με αναγνωστικά χωρίς *Βενέζη*.

Και τότε πέφτει ξαφνικά ένα Σινούκ ή ένας *Τράγκας*, πάρ' τον κάτω τον ατσαλάκωτο. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν περνάει από το πρεσ ρουμ, οι υπουργοί κρύβονται από τις τηλεοράσεις, οι εφημερίδες της συμπολίτευσης οδύρονται για τη γενίκευση του «πολιτικού κουτσομπολιού» – λες και όταν οι ίδιες εφημερίδες μετρούσαν επί οκτώ χρόνια ποιος τρώει με ποιον στη Μύκονο αυτό δεν ήταν πολιτικό κουτσομπολιό αλλά σκληρή ιδεολογική παρέμβαση!

Διότι το ευτύχημα με την πολιτική είναι ότι έχει πάντα αυτή τον τελευταίο λόγο. Οτι βρίσκει τους πιο απίθανους τρόπους για να επιβάλει την παρουσία της. Ευτυχώς για τον *Βενέζη*. Και δυστυχώς για τις μικρές κυρίες...